

se skutkem, předmět odsouzení tvořícím. Nehledě k tomu, že by tu vůbec nepřišel v úvahu zmatek dle § 281 čís. 5, nýbrž zmatek dle § 281 čís. 3 tr. ř., ježto porušení předpisu § 260 čís. 1 tr. ř. výslovně ohroženo je zmatečností a zmatek zvláštní vylučuje dovolávání se všeobecného zmatku § 281 čís. 5 tr. ř., sluší vytknouti, že stížnost mylně vykládá si předpis § 260 čís. 1 tr. ř. Jest ovšem pravda, že výrok rozsudečný musí obsahovati označení skutku, jehož se obžalovaný dopustil, a že pouhé označení trestného činu, ježž skutek ten opodstatňuje, by předpisu § 260 čís. 1 tr. ř. nevyhovovalo. Než z toho nevyplývá ještě, jak nasvědčuje tomu předpis § 270 čís. 5 vedle předpisu § 270 čís. 4 tr. ř., že by skutek musil býti ve výroku rozsudkovém přímo dle všech svých konkrétních okolností specialisován. Tento úkol připadá důvodům, tvořícím s výrokem rozsudkovým jediný celek. Předpis § 260 čís. 1 tr. ř. slouží, právě tak jako obdobné předpisy § 207 čís. 2 a § 318 tr. ř., toliko individualisování skutku a sluší pojmuti do výroku rozsudku bližší okolnosti jeho jen potud, pokud třeba, by skutek byl zřetelně označen, t. j. tak, aby možno bylo bezpečně jej rozlišiti od jiných trestných skutků stejného druhu, aby odsouzený uchráněn byl před nebezpečím opětného odsouzení pro tentýž skutek. Předpisu § 260 čís. 1 tr. ř. však úplně vyhověno jest v napadeném rozsudku, byť i činnost samu označoval jenom slovy zákona jako provozování řetězového obchodu, ježto označuje pokud možno přesně dobu spáchání, osoby na obchodu účastněné, předmět potřeby, s nímž nezákonně bylo obchodováno. Zcela zbytečná jest stížností vyslovená obava pro případ § 267 tr. ř., ježto i tehda, kdyby byl soud shledal ve skutku jiný druh pletich než obchod řetězový, to tím spíše, ano porovnání celého obsahu obžaloby a rozsudku včetně jich důvody, tvořící podstatnou část obou, bylo by ve směru stížností naznačeném bezpečně vyloučilo všeliké pochyby. Budiž jen ještě podotknuto, že ani okolnost, že zákon nedefinuje pojem obchodu řetězového, není správnosti rozsudku po stránce formální na závalu, ježto specialisování skutku v důvodech umožňuje vyšší stoličce spolehlivé přezkoumání rozsudku.

Čís. 749.

Rozhoduje dle volného uvážení (§ 258 tr. ř.), není soud obmezen formelním postavením vypovídajícího v řízení, takže i výpovědi podezřelého může po případě dáti více víry, než-li výpovědi bezvadného jinak svědka.

(Rozh. ze dne 28. února 1922, Kr I 1107/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem pletich dle § 11 č. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a přestupkem předražování dle § 7 čís. 1 téhož zákona.

Důvody:

Výtce obžalovaného, že rozsudek jest z důvodu čís. 3 § 281 tr. ř. zmatečným, poněvadž Michal P., jenž koupil chléb patrně s úmyslem

dalšího prodeje, měl býti vyslechnut jako obviněný a ne jako svědek, oprávnění přiznati nelze. Nehledíc k tomu, že P. koupil chléb pro svou osmičlennou rodinu a ne na prodej, jak se stěžovatel domnívá, zakládá onen zmateční důvod jen při hlavním přelíčení nastalé porušení předpisů zákonných vypočítaných výslovně v čís. 3 § 281 tr. ř. a o to tu nejde, an P. dle protokolu při hlavním přelíčení přečteného, do přísahy vzat a mimo to vůbec při hlavním přelíčení slyšen nebyl. Ostatně pouhé dodatečné podezřívání obžalovaným, když dříve nikým nebylo uplatňováno, ani soudem nebylo uznáno, ani nějakým procesuálním stíhacím aktem stělesněno, nestačí, aby P-ovi odniti mohl charakter svědecký. Ale mimo to rozhoduje soud svým volným uvážením, nejso obmezen formelním postavením vypovídajícího, nýbrž jen na základě jeho věrohodnosti, takže i výpovědi podezřelého případně více víry dáti může nežli výpovědi jiného svědka.

Čís. 750.

Prohlášen-li rozsudek v přítomnosti obžalovaného, není zachována lhůta § 284 tr. ř. tím, že byla zmateční stížnost vznesena protokolárně u okresního soudu stěžovatelova bydliště, nebyla-li soudem tím zaslána v zákonné lhůtě soudu nalézacímu.

(Rozh. ze dne 28. února 1922, Kr II 136/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalované do usnesení krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 18. ledna 1922, jímž byla odmítnuta její zmateční stížnost do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Novém Jičíně ze dne 21. prosince 1921, jímž byla uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171 a 176 II. a) tr. zák.

Důvody:

Podle protokolu o hlavním přelíčení ze dne 21. prosince 1921 byla obžalovaná osobně přítomna při tomto přelíčení i při ústním prohlášení rozsudku. Chtěla-li tudíž ohlásiti v čas zmateční stížnost do rozsudku tohoto, měla dle jasného a určitého znění prvního odstavce § 284 tr. ř. učiniti tak u nalézacího soudu, totiž u krajského soudu v Novém Jičíně, do tří dnů po prohlášení rozsudku, pokud se týče měla vzhledem na třetí odstavec § 6 tr. ř. ve znění zákona ze dne 20. července 1912, čís. 142 ř. zák. postarati se o to, aby zmateční stížnost, nepodaná přímo u soudu nalézacího, byla v oné třídenní lhůtě podána poště k dopravě pro tento soud. Podle druhého odstavce § 81 tr. ř. jest ovšem ten, komu rozhodnutí některého soudu doručeno bylo mimo obvod okresního soudu, nacházejícího se v sídle soudu tohoto, oprávněn, vznésti opravné prostředky do rozhodnutí toho u okresního soudu, který byl za doručení jeho dožádán; tohoto zákonného předpisu však nelze zde užiti, poněvadž jak bylo uvedeno, rozsudek, stěžovatelkou v odpor vzatý, byl jí ústně prohlášen u soudu nalézacího, nikoli písemně doručen. Ohlášení její zmateční stížnosti zůstalo, jak ze spisů trestních jest vidno, až do 28. prosince 1921 u okresního soudu ve F., takže teprve tohoto dne, ne-li později, dáno bylo